

מזו:

מסורת הש"ס

לעזי רש"י

רבינו חננאל

אבל אסור, לא תתקע אש
 עניני חיים חסד, וכן
 שבעה יום לנפלא אומר
 היה ופיו מותר, המפורד
 מן מעוה חיים חסד,
 ממשעו מעי שמחן קל
 כבדני, קהל של צדיק,
 אסור לחדן קדש קדש
 בתוך ראש קהל עצה כדי
 שיאז (מבוא) (מבוא) ולא
 היה נשבר וזה חסד
 אסור קדש עולה חיים
 פשוט, פשוט, אילו קדש
 כל שיש וזה של חסד
 וזה קדש עולה קדש
 פשוט, כדמכיס (ויקרא)
 כל קדש ששקדוהו, וזה
 שיהא אסור חיים אלו
 בו מלאכה להחיותה לסיפק
 חיים חסד, אסור חסד,
 אף כי עסק כלום, כדמכיס
 כלום מתי אלו חסד
 אסור וזה חסד חסד

הדרו עלך בירה

במה עומין. הבא לסלק קדירה מעל גבי כירה ולטומנה בדבר דבר ואמרו חכמים^ה אין עומין דבר המוסיף אלא בדבר המעמידו על מי הוא המוסיף ואסור: **נפת.** פסולת של בית הבד של שמן שהוא כנוס יחד וחס מאלד לחין. יש בהן הכל הרבה יותר מבישין. ויין. פסולת של יין יתר מוין. כל דבר כך קרוי מוין כגון אמר גפן ותלשיי אמר רך של בהמה וגורמת בנדים בלויס: **גב' קופס** **שמן בה.** שנתן בה מוין ועומן בה קדירה: **לענין הטמנה.** לטומנה בחסה: אסור

וקשה לפירושו דבירושלמי מוקי ממנ"י
אחזו בו האור מזד אחד ליתן עליו מים
ו"מ שרי שאין האש נופלת לתוך המים
במחיצות של מים לרבנן ומשום הכי
תחפשו האור ומה שרגילים לתת
ומכוין לביכיו כלל אלף להגדיל את
מים אסור שהמחיצות נופלות בשמן:
לעילת שאלו בו האור מזד אחד שאין

איסור כנון נר מנורה ומטט שהדליקו עליהן באותה
 רב אתא וביינא, חד אמר בסילה שבת הילכתא כרבי
 יילכתא כרבינא לקולא בר מהני תלת אומצא כו'. ואע"פ
 דתנן לבר ממוקצה מחמת איסור כמו שפירשנו, ומוקצה

הוא כעין של טרס"ס: מן קרי לה מן האז כלומר ע"י רלא יוכל ליעלו משם כל

אבל אסור י'ולא יתקע ואם תקע חייב חמא
רשב"ג אומר דאם היה רפוי מותר בי רב חמא
הוה מטה גללניתא הוה מהדרי לה ביומא
טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך
בנין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא
ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה
אנא כרשב"ג סבירא לי דאמר אם היה רפוי
מותר: **מתני'** ¹⁶:נותנין כלי תחת הנר
לקבל ניצוצותא ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה: **גמ'** ולא יקמבל כלי מהיכנו אמר
רב הונא בריה דרב יהושע ניצוצותא אין בהן
ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי ¹⁷:דאמר
גורס לכיכוי אסור ותסברא אימור דאמר ר'
יוסי בשבת בערב שבת מו אמר וכי תימא
הכא גמי בשבת והתניא נותנין כלי תחת
הנר לקבל ניצוצותא בשבת ואין צריך לומר
בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא
אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאתי הכא
מפני שמקרב את כיבוי:

הדרו על בירה

במה ¹⁷טוממין ובמה אין טוממין אין
טוממין לא בגפת ולא בובל לא
במלה ולא בסיד ולא בחול בין לחין בין
יבשין ולא כתבן ולא בוגין ולא במוכין ולא
בעשבין בומן שהן לחין אבל טוממין בהן
כשהן יבשין; גמ' איבעיא להו גפת של
זיתים תנן אבל דשומשמן שפיר דמי או
דילמא דשומשמן תנן וכל שכן דזיתים
ת"ש דאמר ר' זירא משום חד דבי ר' ינאי
קופה שטמן בה אסור להניחה על גפת של
זיתים ש"מ של זיתים תנן לעולם אימא לך
הלענין הטמנה דשומשמן גמי אסור לענין
אסוקי

ונפולות ככלי והיו כמחית מים דאסירא כגון מחיתא שלג וי
 מותר וכו' כל כחי (לקמן ק:): נמי שרו רבנן דר' יוסי צטלי
 שטנו י' תלפן דמחיתא כל מים אע"פ דליין דבר מפסיק
 ומקם כריזין טפי ועוד דלפא למימר דה"ש ש"פ אלו
 אלו דמי טעית שחזו י' האור נגד אחד שטני אלא
 עיניה שמן בע"ש אין זה קרי קריזו כיזו דכיון שאין
 בשבת ושרי ואפי' לר' יוסי וכו' לרבנן דלפ"י אפי' כל
 ש' מים לרבנן מחיתא מיקר מחת' כר' יוסי ופליג ארשמי
 אלא אלא תתקטע האור ומיין:

הדרן עלך בידה

במה שומעין וכו' אין שומעין לא בגפה. פירש הר"ר יוסף ב"ש רבינו שמואל דמיירי בבבלי וכן בשיל * אבל קדרא חימא ונשיל שרעין כפ"ק (דף י"ח) ואין נראה לר"ם דהא איש לן לאוקמא מתניתין בכתס קדרות שהן מבושלים בין השמשות ועוד דמסתמא איירי מתנא' דרמיא דמתנא' דריירי דמיירי בבבלי כמחלל בן דרובאלי ונראה לר"ם שיש לחלק בין השבועה להטעמה דהוא להשקות מותר כשהוא מחלל בן דרובאלי אישיו מעט מועיל לו שהרי מנולה הוא ולר"ם ביה איורא אבל הטעמה ששועה לצורח מחמר והוא מועיל לו למוש שמה יתה שטעם חייו מועיל לו ליתפס חותמו וגורו להטעין בכל דבר המוסק הכל גזירה שמה טעמין ברזח יתה:

התוצאות ביום מדי נבדקו, ובכלים עד שיתבטקו. וקרייל הוליח את כריש דאפילד במקדשה מחמת מיאוס שיר, ואין הלכה כריש במקדשה מחמת אסור כוון נז מורה ומסור שהרליקן עליהן באותה ישיבה למעט, ומה שהביא אותו לישראל עד המקדש הוצרך ונביא את, במקדשה מחמת אסור, ונרשנו כי בהשחשך כדל מלינו את את אחא ורבעא, ומה שביעלם כריש הוליח את כריש אפרי במקדשה מחמת מיאוס כמו הוליח את כריש במקדשה מחמת אסור, וקרייל כדל הורה את אחא חלומי אפרי לרבעא, והוליח את רבעא לקולא בר המין חל אפרי, ומה שביעלם כריש הורה, או שסנאל ודעיר וי יתן אסור הוליח כרי שמעון, ורבעא הורה כהרואה פני הולחא כרי שמעון דאסור, לפיכך לכל מקדשה מותר לכר במקדשה מחמת אסור כמו שפירשו. ומקרא

ש"ת רביעי במה טומנין ומה אין טומנין בו? אין טומנין בגפה. אוקימנא בגפה של שושמטין וכל שכן בגפה של יחוס

רבן שמעון בן נחמיה אומר אפ' מיירי צרפוי *וקשה קתה דהיירי חטאת ומר שרי אפי' לכתחלה ועוד ועוד תקשה לרבי יהודה הן ברייתא ולומר דהיי קאמר לעיל הא רב דשמואל דאמר מרובייהו המחזיר מטה של טרססין בשבת חייב חטאת כשאינו רפוי וחסן כן צרפוי אפי' סבירא להביר לכתחלה:

לִימָא תַּנּוּ סַתְמָא כְּרִיז יוֹסֵף
דְּאִמְרַי גִּוּרִי לְכִיבֵי אִסְוֹר.
יוֹסֵף מְנִי לְמִימֵר לְעִטְמִיךָ הֵא רַבִּי
וְהוּא גּוֹפִיעַ לֹא אִמְרֵהּ אֵלֶּה דְּלִיקָה
מִשְׁמֹס דְּלֹאֵס כְּבוֹל עַל מַעֲטוּי אֵי
שְׂרִינָה לִיָּה אֲחֵי לְכִבּוּי וְהִי מִפְרֵשׁ
כֻּלָּא כְּתָבִי (וְתַנּוּ קֵי): אֲבָל הֵא רַבִּי לִיכָא
לְמַגֵּד דְּהָא יֵי כִי מַחַת הֵרֵב וְאִינוּ
כְּבוֹל וְכִתְמֵה מִקְוִמוֹת דְּהֵרֵס יִכּוֹל
לְגַמְרֵי לְעִטְמִיךָ וְאִינוּ כְּבוֹל:

מפני שמקרב את כבדיו. פירוש דבורין ע"ש אטו שבת ויבצת יכול לבא ליד כיבו א"ש יגיבא הבלי בשעת נפילת הניצולות ואם תאמר מאי שגא שריית דיו וסממניה ופריסתא מזדריג דשריין צפ"ק (דף ה:) ע"ש השמש והכא אסריין ממש"ש שלא יבא לעשות צבצת ותישר הרב פור"מ בהתם ליכא למימש שמה עשה כן צבצת דהא אז מלאכה הן אכל הכא איכא למימש דלא דמי איסור כל כך צמה שמניה כלי תחת הניצולות איכא למימש שמה יצי ליד כיבו שיתחיל לעשות היום קודם נפילת הניצולות וקודם גמר הנתינה יפלו ומכבה ידדים או שגיגיה הבלי ע"ש המוס כנגד הניצולות כדפרישית ואף על גב דבדלאו מינו אין זו חיוצ צבצת לר' שמשון דמלאכה שאינה זריכה לגופא היא החמירו אטו כיבו דחיוצ חטאת ואע"פ דהא גזירה לגזירה קיס לכו לדברי דהכא שייך למיגר טפי ורש"י לרצון הדוח מנעם לכו דוקא אלא כלומר שיוכל לבא ליד כיבו ור"מ גריס כפירוש ר"ח מפני שמקרב כיבו בהתם הלא דשרי שפוט מחילה מיכיל שיש בתוכם מים שאינו מנעם כלום עד שיתקעו הללים אכל הכא

אין הפסק בין מים לניזונות ומיד נכנסו (כר) יוסי אבל לרבנן אפי' מחיצות של מים מנעו אחר ואם כבתה כבתה ונראה דלפי' להדיא כי הכא שהמים תחת הניזונות מוקי מתניתין כרבנן ופלגי אירוסלמי מים צורכיתם שקורין לאמפי' ויטותי השמן לא שייך למזור מדי שמה יעשי יטות צורא למזור תלמוד שנו אפי' מים

[illegible]

גליון הש"ס

תַּחֲסֹס דָּוִד רַחֲמֵינוּ וְכוּ'
קִשְׁיָה קָבֵל מִי לִקְחֵן דָּף
קִלְח עֵיט: שֵׁשׁ בְּרָחָה בְּמֵה
שׁוֹמֵקֵן וְכוּ' אֲבָל קִדְרָא
חִיטָּא מִי לְעִיל דָּף לֵט עֵיט
חִסְסוֹס דָּוִד מִתְּעֵשֶׂה:

מוסף רש"י

מוטע גללינטא. האט עס
מקום ומפיקן מעותסין
ונכאפן וועגן אונז עמון
ומתפדין אונז. רמז קל"א.
לקבל נצוצות. עליהם
העומת מן הנד כדי שלא
ידלק מה שמבטל (ע"פ
חז"ל) וזה מקביל כלי
מדיכנו. שהם מניח מתחת
לסלעו ושכחו עיניהם מוקף
(ע"פ חז"ל) דמי לקושר עין
(רמז קכ"א קוד) הדרין ע"ד

במה טומנין. את החמין
בשבת, לאמור רבנן לאסור
להטמין בדבר המוסף הכל,
גזירה שחל ימין דרמין ובייב.

רב נסים גאון
לימא תנן סתמא כר' יוסי
דאמר גרם כיבווי אסור.
עיקר דיליה במשנה בפרק
כל כתיבי הקדש וף ג' ו' ו' ו'
די יוסי אסור בכלי חרש
חדשים מלאים מים, שאין
יכול לקבל את האור והם
מתבקעין ומכבדין את
ההליקה, ובגמרא נסי' ד'
יוסי סבר גרם כיבווי אסור.
חלק מהם